

R E G É L D.

Pesten csötörtökön december 15^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

R á g a l m a z á s b ü n t e t é s e.

(Perzsa történet)

Hosszú és többnyire csendes uralkodása alatt némellykor olly törvényes ítéletet hozott Maszud, melly a' mai szokott törvény formájával ellenkezett, és eleinte nehezen fért jobbágyainak fejökbe: de mi után jobban megfontolták, éig emeltetett. Azonban egyen sem hasonlott-meg annyira a' törvényes és törvénytelen embereknek vélekedése, rint azon, melly itt következik. — Egykor, midőn vadászatra akart kilovagolni, látta, hogy a' vár előtt egy leánykát visznek tömlöczbe, kinek ruhája egészen vérrel volt festve. Ez figyelmessé tevé őt, leszállott lovárul, és parancsolta, hogy hozzák elejébe a' leányt. — „Egy jó cselekedet — mondá — többet ér egy jó vadászatnál. Talán megmentem e' szerencsétlent a' tömlöcztől, és a' bírót egy fontos perbeli ítélet-tételtől. — Előhozták a' leányt. Szép volt mint a' nap; szeme olly szelid, hogy meghazudtolja véres kezét, hacsak tulajdon szája nem vallotta volna véres cselekedetét. Egy igen szép de nála sokkal gazdagabb leány, és még azon felül barátnéja, volt az, kin a' gyilkosságot elkövette egy órával azelőtt, hogy egy szeretetre méltó Perzsával öszvekel volt. — „Mi okaid voltak e' hirtelen és szerencsétlen cselekedetre, boldogtalan? — kérde Maszud. — „Igen helyesek — felel a' leány. — Nézz-meg jól szultan, és meglátod, hogy nem hasonlítok azon állatokhoz, melyek csak azért szaggatnak öszve más állatokat, mivel vért szomjaznak.“

Egy illy bátor felelet még inkább nevelte Maszud bámulását. — „Tehát beszéld-el okaidat, és talán mentségedet is.“

„Szabad-e kérnem, hogy mielőtt történetemet elkezdjem, a' megöletettnek vőlegényét és egész családját trónod elejébe hivasd, hogy annál bizonyosb lehess benne, hogy igazságot és nem valamelly mentségemre szolgáló költeményt beszélek.“

Maszud igazságosnak találván a' kíváнатot, elküldött érettek, és megjelentek.

„Atyám — kezdé a' bűnös leány olly csenddel, mintha ő lett volna a' vádló és nem a' vádoltatott — az ispahani gazdag kereskedők egyikének tartatott, én pedig olly leánynak, ki személyére és gazdagságára nézve megérdemlé, hogy keze után törekedjenek az ifiak. Kérdezd-meg szultan ama szeretetre méltó ifjút, kit most mátkájátul megfosztottam, — kérdezd-meg magát, ha legalább húszerő közül nem választottam-e őt? Nem esedezett-e sokszor térdén állva szerelmemért, és nem hitte-e, hogy az Alborakon hetedik éghoz közelit, midőn hajlandóságomról bizonyossá tettem. — O milly gyakran festé akkor e' hitegető közelített házasságunknak elragadó képét! O milly melegséggel festé, hogy engem könnyen hívót magamon kívül ragadott; és én az érzékenységnak leghevesb tüze által — de az Isten nagy profétájára mondom — meg nem érdemli azon elragadtatást, melyet hitegetéseiről beszélek.

„Hah! — el ne felejtsd“ — közben szólla itt az ifjú.

„Te se felejtsd-el mindenek felett — mondá Maszud — hogy most ő rajta van a' sor; ő beszéljen most, majd te reád is kerül, és te is minden háborítás nélkül beszélhetsz akkor.

„Egyedül némelly csekély gondoskodásai atyámnak — monda tovább Roxana (igy hívták a' leányt) — akadályoztatták vagy inkább késeltették a' menyegzőt. Kevélyisége még nem tartott eléggé pompásoknak némelly készüléteket. Szerelmem nem gondolt volna semmit azokkal; de engedelmeskednem kellett parancsainak. Egy estve éppen jövendő állapotunkról beszélgettünk, midőn beszéd közben lerogyott. Én előugrottam, és láttam, hogy szélütés érte őt. — „O szegény leányom!“ — ebből állott, mit haldokló szavával mondhatott, és kimult, mielőtt szorongó kiáltásomra valamelly szolgáló segítségére jöhetett volna. — Csak hamar halála után átláttam ezen utósó szavainak értelmét. Atyám gazdagnak tartatott a' nélkül, hogy az lett volna. Mit maga után hagyott, adósság volt. Ezt megtudván, legelső gondolatom nem magamra, hanem jegyesemre volt intézve. De megcsalattattam még akkori félelmemben. Állapotomnak rosszabb változása nem látszott ő benne változást tenni. Ezerszer esküvék, hogy nemcsak első, de még hevesb tűzzel szeret. Azonban elhalasztá a' menyegző idejét azon szin alatt, hogy illetlen azt innepelni olly hamar atyám halála után: de reggeltől fogva késő estig mindenkor mellettem volt, és reá birt, hogy addig is, míg törvényes egybekelésünk végbe mehet, titkon házassági szövetkezésbe lépjek vele. — Lehet-e csudálni, ha egy forrón szerető de tapasztalatlan leánya illy csalékony ajánlatot elfogada? Ha szerel-

mesének — azon férjfiúnak, kit már úgy nézett, mint férjét, kinek szerelme az övét gerjeszté, és színlett nagylelkűsége elragadó volt — ha annak, mondom, legérzékenyebb kérését meg nem tagadta? Istennem! milly kimondhatlan szeretettel ragaszkodtam ettől fogva hozzá, milly tisztának tetsző érzékenységgel tudta ő gonoszságát elfedezni! — Még csak két nap volt hátra menyegzőmíg, midőn ő eltűnt, elhagyott egyszerre! — elhagyott a' legboldogtalanabb állapotban. Mindjárt mondták, hogy egy leány-barátomnak, a' szép Akme-nek, hitegetése volt oka ennek; de én nem hittem olly csalárdságot felőle. Én őt úgy szerettem, mint saját lelkemet. Igaz ugyan, hogy a' házi versengések miatt némileg kezdék idegenedni tőle; de még sem nézhettem benne soha ellenségemet. — *(Folytatás köv.)*

Egy álarczás bál Parisban. *(Végzet)*

Minden, mit ezen asszonyon láthaték, a' szépség valódi példaképének látszott. Arczának alsó része, melyet az álarcz nem fedett, ifjúlag viritó volt; gyenge 's kerekded ajkai sötét veresek 's finomak; fogai, melyeket a' bárson még fehérebbeknek mutatott. aprók, 's ragyogók; teste karcsú; fekete finom és selyem gyengédségű hajai gazdag fürtökben lógtak-le Dominója fej-éke alól, 's ruhája alól kitűnő gyermeki lábának bajba látszott kerülni e' test hordozása; olly könnyű, olly kecses volt; olly igen hasonlita légképhez. Csudateli teremtménynek kellett lennie, ki karjaiban illy lényt tarthatott, 's láthatá, mikép lelkének minden erejét összegyűjti őt szeretni; ki szívén ezen érütéseket, ezen életet, az idegeknek e' görcsös életét szemlélte, nem tudom, mikép mondhatta volna: „Ez mind szerelem érettem, az emberek közül számomra kiszemelt angyal! o e' férjfi! e' férjfi!“

Ezek voltak gondolataim, midőn e' nőt hirtelen felkelni, 's felém fordulni látám mi alatt töredezett, bátor hangon ekkép szólla hozzám: „Uram! én szép vagyok, esküszöm, igen fiatal, csak 19 éves. Eddig tiszta valék, mint a' teremtés angyala ime! — most mind két karját nyakamba kúcsoló — ime kegyedre bizom magamat, vigyen-el innen engemet! szabaditson-meg!“

Ugyan azon pillanatban görcsösen megölelt; vad indulattal függéreszkető, 's félig alélt teste karom között; tűz-felleg borítá-el szemeimet.

Tíz perczcel ezután mintegy megsemmítve, félholtan, 's zokogva tartám őt karaimban.

Lassan magához tért; az álarczon keresztül megkülönböztetém, hogy szemei zavarodtak valának; látám, hogy arczának alsó része

halvány; fogait vaczogni hallám, mintha láz-borzalomban lett volna. Ezt mind még most is látom.

Ő emlékezett, mit szólla hozzám éppen most, 's lábaimhoz borult. — „Ha van számomra könyörülete — mondá zokogva — ha szá-
nakozik, fordítsa-el rólam pillanatait; igyekezzék engem soha meg
nem ismerni; engedjen mennem, 's felejtsem mindent-el; én az em-
lékezet terhét mind kettőnkért türemdem.

E' szavaknál felugrott, 's röpülve, mint a' gondolat, ajtónak rohant; kinyitá 's még egyszer megfordulván kiáltá: „Ne kövessen az egekért! ne kövessen uram!”

Az ajtó indulatosan becsapatva bezáródék, 's így ő, mintegy tűnemény, előlem eltűnt.

Én őt többé nem láttam! 's a' tiz hónap óta, melyek lefolyá-
nak, őt minden bálban, színházakban, sétányokon kerestem; vala-
hányszor távulról gyengéd növésű, gyermek lábú, 's fekete hajú nőt
láttam, követém, közeledém hozzá, és szemébe nézék remélvén,
hogy pirulása el fogja árulni. Sehol sem találtam, sehol sem láttam
többé, csak éjjel álmaimban! — O! akkor, akkor ő ismét előjőve:
akkor érzem közellétét, érzem átkarolását, édelgéseit, melyek olly
tüzesek valának, hogy valami sátáni vadságot lihegének; akkor le-
esék az álarcz, 's az arcz majd homályosan, mintegy fellegtől bo-
ritva, majd ragyogón, mintegy hajnaltól környezve, majd halvá-
nyan, fehér 's kopasz koponyával, üres szemüregekkel, kevés ingó
fogakkal tűnik előmbé. Röviden, azon éj óta nem éltem, elemészt-
ve egy nő iránti balga szerelemtől, kit nem ismerék, mindig remél-
vén, 's reményimben mindig csalatva; szerelemföltő a' nélkül, hogy
valami jogom volna hozzá, 's nem tudván, kitől féltsem, nem mer-
vén illy bódultságot megvallani, 's még is tőle üzetve 's elfo-
gyasztva.

Midőn Antony e' szókat végzé, kebléből egy levelet vön-ki.

Most — mondá, mindent elbeszéltem; vedd, 's olvasd é' le-
velet.

Én átvevém, 's következőt olvastam: „kegyed tán elfelejtkezett
egy szegény nőről, ki semmit sem felejtett, 's ki meghal, mert nem
tud felejtteni. Midőn kegyed e' levelet kezéhez kapja, már többé
nem vagyok. Menjen azután a' Père-la-Chaise sirterembe, és mutat-
tassa-meg magának a' kapus által az utósó sirok közül azt, melly
ezen egyszerű nevet „Maria“ viseli sirkövén; 's ha előtte lesz kegyed,
térdeljen-le, 's imádkozzék!”

Ugy van! — folytatá Antony, én tegnap kaptam a' levelet, 's
ma reggel ott valék. A' kapus a' sirhoz vezetett, és én két óráig ma-
radtam térdeimen, sirva, 's imádkozva.

Érted-e? ő itt vala, ezen nő! — A' lángoló lélek elröpült; általa a' test elfogyasztva szerelemfáltás 's bánat súlya alatt törésig hajlott-meg; ime lábaim előtt volt, 's ő szeretett, 's rám nézve ismeretlenül halt-meg, ismeretlenül! — engem hideg 's életnélküli tetemének, melyet e' sirba letőn, szívébe zárván. O! ismersz-e valami hasonlót? tudsz-e illy különös esetet? Így hát semmi remény! én őt többé látni nem fogom! Ha sirját fel is ásnám, nem találnék vonásokat, melyekből arczát összeegyengithetném; 's én őt mindig szeretem; érted, Sándor? én szeretem, mint egy esztelen. Magamat e' pillanatban meggyilkolhatnám, hogy hozzá juthassak, ha neki az örökségben is nem kellene ismeretlennek maradnia úgy, mint e' világban volt.

E' szónál Antony kikapá kezemből a' levelet, azt ismételve csókolgatá, és sirni kezdett, mint gyermek.

Én karaim közé vevém őt, 's mivel nem tudám, mit feleljek neki, vele sirtam.

Közlő D. E.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Coulembier urnak napi nagyító üvege. —

A' természetnek szeme az ember. Egy elolthatlan tan-vágygyal nézi ez körül e' végtelen üreg világait, 's fáradhatlanul törekszik a' mindig ujló természet miveit kitanulni. De határtalan vágyának szűk határait leli érzék-műszereiben (organa sensoria). Ezen tárgy nagy, de messze esik tőle, 's annak miségét nem veszi-ki; a' másik előtte nyüzsög, de kicsinysége miatt szemügyre nem veheti. Ezen akadály neveli nyugtalanságát, 's találás elméjének száz szüleményével fegyverkezve viv érzékeinek tompasága ellen. Evvel már előbb halad valamivel, 's új csodák nyílnak szemei előtt; de mentől tovább haladott elő a' tudomány végtelen mezein, mind inkább meggyőző magát a' felől, hogy az időnek 's térnek határai közé szorított emberi elme a' természet végetlenségét nem éri fel, 's nem foghatja-fel annak örökre kiható és szüntelen megujuló munkáit.

Mert milly pompásan tündöklök ugyan déli napunk a' felhőtlen kék egen! Milly ígésző mosolygással nevetnek ránk a' tavaszi reggelnek gyöngyeiben fürdő rétnék tarka virágai! Milly bámulatos arany fénnyel rezegnek a' felkelő hajnal tűz-tengerének sngarai! — de ezen másolhatlan jelenései a' nagy természetnek nem ingerlik többé kandiságunkat; mert ennek mindennapisága nem bír többé az ujnak ingerével. Ismeretlen után ásitozunk, 's a' nap övének égő tartományait futjuk-át, vagy a' jeges ég-sarknak fagyos vidékeiben didergünk, hogy kíváncsiságunknak új eledelt, vagy is, igazabban szóllva, még nagyobb szomjúságát találjuk-fel.

Pedig milly közel fekszik hozzánk egy egészen új, egy nem sejdített világ. — Ezen új világot minden viz-csepben, minden még olly csekély tárgyban is kitarja előttünk Coulembier ur maga, nagyító üvegével. Valójában igen meglepő szokatlan élelet (Genuss) mind a' természet buvára, mind pedig a' gondolkozó ember előtt, midőn egy csep-vizben, eczetben vagy más folyadékban élő állatokat szemlél, melyeknek mindenike maga fentartásának szüksége

szerint kitérített pályáját előttünk futja-meg. Egy felhevült eszmének (idea) minden ábrándozását valóságos alakban látjuk itten; látjuk, a' nagy világ példája szerint, mikép nyeli-el nagyobbik a' kisebbet, 's a' kisebb is némelykor milly szerencsével támadja-meg a' nagyobbikat! De a' viadal még akkor válik ám élénké, midőn a' tó vizének csepje érintésbe jó a' folyóvíz cseppével. Hát ezen apró szörnyetegek mind neveletlen suhanczok-e? vagy megigazodik Hobbeznak azon állítása: „Status naturae status belli omnium contra omnes”? Az az: „A' természeti állapot örök harca minden egyesnek minden egyes ellen.”

Milly igen meglepi a' tudni vágyót, midőn ezen kis állatokon, melyeket pusztá szemmel nem lát-meg, más számos állatocskákat, úgy nevezett kullancs fajokat (Parasitae), élősködni szemlél! Mennyire ismét, midőn ő ezen apró állatkáknak belsejét is megkülönbözteti egymástól, midőn az ereken a' vér löktetéseit, midőn magának a' szívnek verését szemeivel nézegeti! Mennyire még, midőn ezen állatkák belsejében a' bélnyívet (Entozoom), sőt némelyikének vérében is más állatkákat élni tapasztal; 's midőn az állatkának ásitását, leheletét, tagjainak párolgását, enyészettel küszködését, 's magát az enyészetet is szemei előtt kitérítve nézi! Midőn pedig ez így alél-el, másik a' tojásból-búvik előtte ki, 's már benne mutatkoznak a' jövő nemzésnek magvai, és ebben ismét a' jövőnek jövendője!

Tehát a' tigris, elefant, bñdosó, vagy álló régi testek, 's minden, mit pusztá szemekkel láthatunk, csak első betűi a' természet nagy könyvének, annak száma pedig, mit nem foghatunk-fel szemekkel, a' végtelenségben van előttiünk elmerítve!

Hát ezen parányi test-perczeket is azon nagy kéz hozá-ki, mely a' végtelen üregben a' számtalan világokat osztá széjjel? Hol mutatkozik már nagyobbak ő, az ő nagy, vagy felette kised miveiben? Vagy ez mind játéka a' vak történetnek egy ki nem kerülhető kerülhetlen szükségnek; vagy talán inkább úgy van ezen vak történet elrendelve, hogy egy örök törvénynek maga is vakon engedelmeskedjék, midőn éppen önkényt látszik gyakorolni másokon? Ki rendelte hát így el ezen vak történetet, hogy ő nemző legyen, midőn ő is, 's a' halálból életet varázsoljon-ki? Az, ki ezen hosszú sort vezérli, azon hosszú sort, mely az elefantot a' levelkérrel (Aphis) fűzi egy karikába — az mondom, érez-e maga, és tudja-e, mit cselekszik, midőn ezen tömérdek mindenségnek mind egyes perceiben mind az egésznek összhangzásában elérhetlen remekeit fejtí-ki?

Elég az hozzá, hogy a' kérkedő dagályos embernek büszkesége itt elpi-rul. A' mit ő tud, azt egyedül a' természettől tanulta, de ennek nagy regé-jét felfejteni soha sem lesz képes. Ismerjen bár milliárdnyi tárgyakat, soha sem láthatja azoknak sem elejét, sem végét. Ha már sokat buvárkodott, ha ismereteinek határait szélesesen terjeszté is ki, ő még sem teremő soha; soha csak egy lénynek sem ad lételt, soha sem lehelhet csak egybe is életet. Hol ezt tenni látszik, az is tudta nélkül történik-meg, 's ő, mint egy órának felvont kereke, nem magától forgatja a' többit, hanem maga is mástól kölcsönözi forgását. És még is szilaj délczegséggel tiporja-le lábai előtt a' porban fetregő férget: holott ezt is ékesen ruházta-fel a' nagy természet gondoskodása, midőn minket kevélységünk megalázásából meztelen szőlít elő az életre. Mert a' világ hódítója, Chingis Chan, minden összerabolt kincseivel is csak Lázár,

ha őt összehasonlítjuk egy *Curculio Imperialis* (császári zsizsik) egész testén előtűtő rubin, gyémánt, smaragd, 's más bonczokokat (Schmuck) játszó ékeivel.

A' növények országa majd felségesebb jelenéseket tüntet elő. Valamint az állatoknak nemcsak külön más állatok fészkelik-meg magukat, hanem azoknak beleit is meglepik; úgy a' növényeken is láthatni kívül belől más növényt, vagy állatot. A' pelargonium grandiflorum kelyhének hajszálai között egy olly növény telepíté-meg magát, melly az Aloe Agavehoz hasonlít, 's gyümölcse ananasz forma. Egy megsértett levelkének ereiben láthatni a' patak gyanánt kizuduló nedvet; látni ennek áradását, 's egymáshoz vonzó erejét. Láthatni, mint fakad-fel magától megérett him-pora a' virágnak, 's ennek nedvét magába szívja a' portartó vágánya. Ugyan azért a' teremő gondosan ellátta ezt gyapját, haj, vagy szőr-erdőcskével, hogy a' himport felfoghassa. Ezen virág porain is élősködnek még apróbb állatocskák. — A' keresztbe vágott fa-ágacska éltető és szívó csőjeinek lyukait is láthatui.

Az ércnek országa — a' mi arany borjúnk — még nagyobb ingerrel hatolthatlan szomjunkra. Ezek csillámlóbbak az üvegben, 's azoknak a' savanyokban történő olvadásai leirhatlan szépséggel tündöklenek. Itt mintegy meglesi az ólálkodó ember a' maga titkos műhelyében munkálódó természetet. Ugy szintén egy csep czukros víz eleinte, mint átlátszó, a' falon semmi jelenést sem tüntet elő: de majd fekete pelyhek 's foltok keletkeznek imitt amott; ezek meg-rázzák magukat, 's ágakat hajtának vagy hagynak maguk után, előbugyogván mindig a' fekete folt, mint a' világ-mindenséget szülő eredeti zagyvalék (Chaos). Mindenütt egy világ mutatkozik, új tárgya a' bámulásnak, 's új tanúja az Isten végtelen hatalmának, kegyelmének, 's jóságának.

Ez rövid rajza azon tömérdek fogatnak, melyet Coulembier urnak új találmánya derített-fel a' tudományok országára. Az ő üvege 144.000-szer nagyobbítja a' tárgyat. Így egy bolha ollyannak látszik, mint egy csikó. Nem szükség pedig bele nézegetni egyenként az üvegbe, hanem minden jelenlevő egyszerre egy fehér falon természeti színekben látja a' nagyított tárgyakat. — Ő egy más látócsőt is talált-fel, melly az átláthatlan tárgyakat szintén természeti színekben hasonló nagyítással ábrázolja. Kár, hogy az irigykedő természet maga titkait csak tiszta napokon mutatja ezen üveg által. Legnagyobb érdemeit azonban találmányának az teszi, hogy az üveg magától semmi csalfa és testen nem levő színeket nem vet arra, mi eddig közönséges hibája volt az illy nagyító üvegeknek. — Láthatni volt eddig a' pesti színház épületének kisebbik táncz-teremében 20 kr. belépti díjért. Szívemből kívánom, hogy a' feltaláló a' tudományok mezein gazdagon elszórt tapasztalás magvai után illő jutalmat arassa találmányának. —

Pesten 1836. dec. 4-kén.

T. F. FÁRVAS FERENCZ.
jogvéd.

KÜLÖNFÉLE.

A' szépnem martirja. Bock Hermann, füvészkönyvében, a' lent a' szépnem martirjának lenni mondja, 's viszontagságait következőképp írja-le. — „Ezen kereszties vitéz legelőször tépetik, azután vízbe fulasztatik, onnét kivéve megszárittatik, megtöretik, és agyon ütve, megtöretve, megcsóválva a' gerebenen megkarczoltatik, azután bekötöztetik; továbbá felakasztatik (a' rok-

kára), tépáztatik, megcsókoltatik, megnyalatik; azután megfőzöttetik, leforráztatik, a' meleg fürdőbül hidegbe taszittatik, karókra feszítettik, hengerekre göngyölgettetik, felmotoláltatik és kinyujtatik; azután őt a' takács-szék szíük utszájín keresztül hajtják, összevágják, összetűzdelik, fölmetelik, használják és hordozzák, 's végre a' rongyszedő zsidónak adják.

EM LÉ K M O N D Á S.

Rendeltetés.

Minden tisztre külön tag kell. Egy hajtsa legelni
A' nyájt; más szántson. Kaczagánnak törje-ki másik
A' kos-bórt. Légyen, ki, míg a' jó földmives alszik
Törve igája miatt, őrt állván álma felett az
Ólalgó ellent fegyverrel róla riassza.
Légyen fő, ki felül ülven, mint védelem-angyal
Virrasztó szeme a' nemzet sorsán ne alugyjék.

B A K S A Y.

Tanács. Mások részvétele igen kedves, olykor hasznos is. De nem barátságstalan, nem hirtelen cselekedet az, midőn mi, ha érzelmeink ellenkeznek, ön meggyőződéseinket követjük inkább, mint barátunkét. Ritkán jó azon tanács, mit más ad. Legalább mindig jobb az a' jó, melly magunktól ered. Azonban, hol indulatok zajai között hanyódunk, kövessük inkább igaz barátunk meggyőződését, mint magunkét. Így a' beteg orvos rendszerint gyógyász barátja curáját fogadja-el inkább, mint maga receptjeit követi.

H. H. M U Z Á R I O N.

Személyes érdem többnyire könnyű toll; szerencse, jószág, czim nyom nehezet a' mérő serpenyőben.

K I S F A L U D I S Á N D O R után Udvary.

Komolyrejtvény.

Die mihi, quae cunctis est latior omnibus unda,
Quae tamen esse potest nulla profunda minus?

L O R I C H I U S.

Egy nagy sziget-gazdag-tenger, nem olly mély, mint vélsz talán,
Millio könyek hullatnak sokszor hosszú vágy után.

Ha ohajtott napom eljött, hamar hullnak a' könyek,
Nem keserűk, 's látja a' nap, sok szép szemben rezgenek.

De ő hamar fáradtlan a' tengert kiszáritgatja,
Láthatlan lesz, 's mosolygásra a' sirást változtatja.

Ha a' nap ismét távozik, 's megy szeretni más szépet,
Láthat'd az első könyeket, mert vélik, hogy hűtlen lett.

Pedig ismét hozzájok 'jó, 's csókkal eltörölgeti
Őket, 's rövid létök után mosolygva enyészeti.

Így e' nagy könytenger mindig vándorol, sirás között
Es nevetve, ha kedvese virágzott 's gyümölcsözött.

S Z U N Y O G I.

Előbbi rejtvény: K ö t é l.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utszá 612.